

egentlig det hele? Det betyder jo ingen Ting. Det er Spørgsmaalet: af den ene Lomme i den anden, og om man tager lidt mere paa Spiritus eller paa Petroleum eller paa Kaffe, eller paa Arveafgift, den nævnedes han udtrykkeligt, det er Hip som Hap, der er ingen Grund til at harmes over det, der er ingen Grund til at sætte store Lidenskaber i Bevægelse i Anledning af det. Det ærede Medlem hører jo til et Parti, der bejler til den almindelige Valgret: jeg vil tilraade det ærede Medlem, at han ikke gaar ud omkring i Landet og præker dette. Han skal ikke rejse ud i Sognene og fortælle Folk følgende: Naar Staten skal have 50,000 Kr. ind her i dette Sogn, saa er det en ligegyldig Ting, enten den tager disse 50,000 Kr., naar Sognets rigeste Mand maaske arver en Million, eller den tager dem paa Smaafolks — skulle vi sige den almindelige Valgrets — Kaffe og Petroleum. Det ærede Medlem skal ikke gaa ud og forkynde den Lære omkring i Landet, for jeg tror ikke, de ville nemme den. Hvis det ærede Medlem gaar ud og fortæller dem det, vil han maaske kunne faa de Folk, der høre paa ham, til at tro, at han er en fortræffelig Taler og en udmærket Skribent og en glimrende Dramaturg og en udmærket Orientalist —, men at han er Politiker, vil man ikke tro. Thi deres politiske Tanker, den almindelige Valgrets politiske Tanker, dreje sig meget stærkt om det Spørgsmaal at faa betalt Skatterne til Staten saaledes, at de rige komme til at betale noget mere og de fattige noget mindre. Det er for dem et af de vigtigere, jeg kan sige, vigtigste politiske Spørgsmaal. Og hvis det ærede Medlem siger: Enten vi tage en Arveafgift progressivt paa de rige, eller vi forhøje Tolden paa Kaffe, det er en temmelig ligegyldig Ting, det er af den ene Lomme i den anden —, saa tror jeg ikke, det ærede Medlem vil vinde den Anerkendelse som Politiker, som han maaske dog ønsker at vinde. Derfor vil jeg fraraade ham det.

Jeg forstaar i øvrigt saa godt, at det ærede Medlem ikke har Lyst til at tage det Standpunkt, som hans Ordfører i Folketinget tog. Han stod jo og talte i den højeste Indignations Toner, som om der gennem denne Toldlov skete en blodig Uret mod Smaafolk. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds har jo for nøgtern en Hjerne til at kunne — ja, ikke blot tænke noget saadant, men sige noget saadant. Derfor siger han ogsaa, at han vil stemme for Toldloven, som den er, og jeg takker det ærede Medlem for, at han saaledes vil

forsyne den med sin Stemme. Jeg forstaar, at han vil motivere det med, at det hele er en ret ligegyldig Ting, en Bagatel; men det er det ikke for den Befolkning, paa hvem den skal virke. Der er i øvrigt noget komisk i at høre baade ved denne Lejlighed og saa mange andre Gange, at det betyder ingen Verdens Ting for en Landarbejder eller Byarbejder, at Staten sparer ham 10—18 Kr. om Aaret i Skat; hvor er det dog ligegyldigt! Kan Manden blive lykkeligere for det? Ja, jeg havde nær sagt, det var let at være Finansminister, hvis den Tankegang var inde, at 10—18 Kr. for en Arbejderfamilie til eller fra var en ligegyldig Ting. For hvis det er saa, at det ingen Lempelse er for den at slippe for 10—18 Kr. i Skat, burde det heller ingen Tynge være, at der lægges 10—18 Kr. paa den. Men vilde man komme og paalægge en Skat, der betød 2 Kr. for hver Arbejderfamilie i Landet, vilde man vistnok ogsaa fra det ærede Medlem og hans Parti høre en meget kraftig Protest. I vor Tid udgøre jo Skatterne ikke en saa stor Del af Menne-skenes Indtægter, at det at blive fri for nogle af dem eller at faa nogle Skatter er væsentlig bestemmende for deres Lykke; men derimod er der noget, som Menne-skene i dette Samfund og overalt hungre efter, og det er det at se, at der betales til Staten efter et nogenlunde retfærdigt System. Jeg ved meget vel, at fuldkommen Retfærdighed lader sig ikke gennemføre i disse Materier, men man arbejder sig hen derimod. Det er det, vi skulle gøre gennem denne indirekte Skatterreform, og det er det, jeg gerne vilde bede dette høje Ting om at bidrage sit til at gøre ved nu at søge at føre den igennem.

Broberg: I Erkendelse af, at det er en overmaade utaknemmelig Opgave at tale efter den højtærede Finansminister, og erkendende, at det vil være vanskeligt at fange de ærede Medlemmers Opmærksomhed, skal jeg fatte mig meget kort.

Under disse Dages Forhandlinger er der fra flere ærede Medlemmer fremsat den Paastand, at Landmændene i dette Land ikke have nogen Adkomst til at besvære sig over den Toldbeskyttelse, som dansk Industri har. I den Anledning vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger. Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtalte, at Grunden til, at danske Landmænd ikke ønske nogen Toldbeskyttelse, er den, at en saadan ikke vilde gavne, og ligeledes, at Paastanden